

deixa d'ésser i incorporem-hi sobretot d'una manera especial els dels nostres dos primers Presidents i el del nostre primer secretari: el del Dr. Pons i Freixa que les inicià, que hi donà els primers impulsos, que presidí les seves primeres actuacions quan el Sindicat essent com un infant tot just nat, feble, donava els primers passos ingurs, encara dubtant d'ell mateix, sense fermeza ni fortalesa ni estabilitat perfecta. però ja amb dignitat i amb el sentiment de justícia que sempre i fins ara ha estat norma de la seva actuació, i el del Dr. Alvar Presta, que clou aquestes tasques, després de quatre anys i mig d'un treball intens, sense treva ni descans, en l'edat d'or de la nostra Secció, aquesta edat d'or plena de lluites que han estat altres tantes victòries, plena d'inquietuds que han estat nous progressos, lliurat tot el seu cor més jove que el nostre, malgrat la blancor de la seva testa, a l'obra del Sindicat, defensant-la amb l'energia de l'home de vint anys en els moments de perill exterior, presidint-la amb la serena direcció d'un apòstol en els moments de perills interiors nascuts de les divergències que sovint s'han presentat i que, mercès a ell, en lloc d'acabar en conflicte irreparable o en cisma, no han fet mai altra cosa que enrobustir la nostra Secció, enrobustint així el nostre avui poderós Sindicat de Metges de Catalunya, i el del Dr. Abelló que, Secretari sota ambdues presidències, posà la seva activitat inexhaurible i el seu caràcter inquiet sempre, al servei del sindicalisme mèdic, aguantant directament totes les pedregades dels enemics, saborejant totes les amargors del desgàitament sense que mai ni la seva energia minvés ni el seu entusiasme s'extingís.

Per a no caure en pecat d'oblit, que seria lamentable injustícia, vull també recordar aquí que les nostres iniciatives, les nostres decisions, els

nostres programes, han trobat un element auxiliar de primer ordre en l'organització i activitat que devem en gran part al personal de les mateixes, el qual, identificat plenament amb les nostres tasques, compenetrat de les nostres aspiracions, ens ha demostrat sempre un zel digne dels majors elogis. Incorporem, doncs, també a la història de la Secció els noms dels nostres actius col·laboradors En Ricard Miquel i En Joan Sanglas, ensems que hi consignem el nostre agràitment.

Dec fer-vos avinent també que en rebre el Consell Directiu del Sindicat la notificació de dissolució de nostra Secció Comarcal, va celebrar aquesta Junta reunió per acordar la data per a reunir-vos a tots a fi de procedir-hi, i com que en la comunicació de referència també es feia avinent el nomenament de representants seus per Barcelona a favor de tots els que la composàvem fins a la propera Assemblea, vàrem acordar dissoldre'ns des d'aquell mateix punt i hora com a tal Junta Comarcal, servant sols dit caràcter per tal de presidir i condicionar les tasques de la d'avui, i actuar com a tal representació predita.

I ara, que ja sembla dit tot el que aquesta Junta entenia del seu deure sotmetre a la vostra consideració, no puc tancar aquestes ratlles sense consignar en aquesta exposició l'esperança íntima que malgrat la profunda transformació que per virtut del nou Estatut el nostre organisme sofreix, l'esperit que animà sempre la Secció no morirà, i que un jorn vindrà en què la llum d'altres idees regnarà i aleshores, companys, els mateixos potser que avui ens han donat la mort, vindran davant la nostra tomba, aixecaran la llosa que ens cobreix, i, com Jesús a Llätzer, ens diran: "Secció Comarcal de Barcelona! Aixeca't i camina!

He dit.